

Putosi surusta puolet

Kirjoittanut Helmi Latva

Emo kulki kalmistossa,
tuntumassa tuonen, kuolon,
painoi huoli hartioita,
suru kouristi sydäntä,
kyyneleet samensi silmät,
poskipäitä kostutteli.
Siellä hiekkakätkyessä,
manan maammosen sylissä
pieni poikansa lepäsi,
nuorena menettämänsä,
oli osanen itseänsä,
pala syömmen syrjäsestä.
Apeat on tuntemukset,
murehesta mieli musta,
kuin olisi kaiken loppu,
yksin yössä harhailisi.
Liverteli lintu puussa,
viritteli virren pienen,
antoi armas aurinkoinen
säteen sievän paaden päälle,
havahutti kyynelsilmän
pienoisella pilkkehellä.
Sieltä sielun syövereistä
sävel herkkä helkähteli:
Ellös itke lapsostasi,
kaonnuttas kaipaele,
jospa kultapoikasesi
kynnysmattona makaisi,
vihattuna, hyljittynä,
sodan, vainon sortamana,
nälän kylmän näännyttämä,
murehtisit sitten vasta,
valittaisit, vaikeroisit.
Lapsesi on nyt levossa,
rakkaimpasi rauhan mailla,
onnellisten laitumilla,
taivaan yrttitarhasessa.
Putosi surusta puolet,
keveemmälle tuntui taakka,
ymmärrykseen kun yleni,
oikein oivalsi asian.
Soperteli suukin hiukan
kiitostansa Korkeimmalle,
onnekkaimman kun sai paikan,
ihminen osan ihanan,
rauhan rannoilla levätä

Putosi surusta puolet

Kirjoittanut Helmi Latva

taistot tuskat tuntematta.